

Irodalmi Jelen

NÉGY NAP, AMELY MEGMENTI A VILÁGOT – CSÜTÖRTÖK

- 2013. MÁRCIUS 29. - 12:18

A harmadik napon a legnehezebb, a harmadikon.
Csütörtök este van.
Nem átkozom magam.
Nem siratom.
(Juhász Ferenc)

NÉGY NAP

– amely megmenti a világot

CSÜTÖRTÖK

BARANYI FERENC A GECSEMÁNÉ KERTBEN

A tanítványok alszanak. Szerencse.
Nem lenne jó, ha elgyengülni látnak,
amint esendő emberként esengve
próbálkozom, hogy mindenből kiszállyjak.

Aludjanak csak. Végül úgyis úgy lesz,
ahogy elvárják: újra eltökéltnek
látnak felébredvén - és mind tanúm lesz
holtom után, hogy nem rendültem én meg.

Kiönteném a Keserű Pohárból,
amit kiinni más se volna bátor,
s csak mutatnám reggel: üres. De hát

a kétely első mótelyét a hitbe
mindjárt az első hirdető vegyítse?
Szemük láttára kell innom tehát.

BAKA ISTVÁN GECSEMÁNÉ

Már évek óta csak búcsúzkodom
S még mindig tréfálsz velem
Hogy annál jobban megalázz Uram
Te azt hiszed hogy végül elhiszem
Meg sem halok s megint nyugodtan alszom
És akkor de csak akkor ujjaid
Egyetlen pöccintésével a férgék
Közé parancsolsz hát nem hát nem hát nem
Nem ejtesz át ily könnyen a bőröndöm
Becsomagolva és lezárva áll az
Ajtom előtt rég útra kész vagyok
Borok virrasztják át az éjt velem
Szemem csak félig hunyva álmokat
Nem álmodom de látok jóelőre
Mindent amíg a vaksötétbe nézek
Látlak ahogy Te engemet sohasem
Mert mit is lát, aki maga a Látás
S tudom nem múlhat tőlem e pohár
Kitépem hát angyalod kezéből
Magam hogy mégse legyen ahogy Te
Akarod hanem ahogy én ahogy
Én akarom én akarom Uram.

JUHÁSZ FERENC BABONÁK NAPJA, CSÜTÖRTÖK: AMIKOR A LEGNEHEZEZBB

A harmadik napon a legnehezebb, a harmadikon.

Ácsorgok mélyázva e kö-villany-szigeten:
az Oktogonon.
Csütörtök este van.
Nem átkozom magam.
Nem siratom.

Kék, sárga, zöld, piros eső zuhog,
Lábamnál olaj-szívárvány-patakok
és föltörödtött esőhólyagok.
Mint mozgékony-bőrű kameleonok
agyag-csipkekorsó szeme forog
a nyüzsgő buborék-állatok
vizehátya-szeme.
Csillámbársony-bőrük gyűrődik, mozog,
színét cseréli szín után.
Egymáson másznak a piros-taréjú eső-gyíkok.
Ez a tér a virágzó kő-magány
Galapagos-szigete.

Magam vagyok.

A tér, mint kivilágított óriáskerék forog,
hajói: taxik, autóbuszok, villamosok,
ablakai: a kirakatok,
ringyói: a földetlen ivarszervű gladióluszok.

Kék, sárga, zöld, piros eső zuhog.

Kiáltgatnak az újságárusok.
Hallgatnak a virágárusok.

Fák, tetők, kémények fölé fémvázak emelik
a csönögő állatfényvirágait,
az éj pillanat-lényeit,
elektromosság-szörnyeit.

Szívem az égbe feszítve látja sorsát:
mint óriás színes agyvelő,
villany-térkép vibrál fölöttem:
Magyarország.

A fénypont-falvak, városok,
mint agysejtek, velő-dúcok,
a tekervényelők: a fénylenek.

Jaj, emberek!

A harmadik napon a legnehezebb, a harmadikon.

Nem átkozom magam.
Nem siratom.

S itt is, ott is az esőben kivirágzik
a tető, a fal, az ég:
fénypókhálóban fénypókocská,
s fény-sejtőludulással mozogva,
a hirdetések mimóza-levele
nyílik, elfordul, összehúzódik,
mint mélytengeri rózsza-állat feje,
ha ringatózik,
tapogatózik.

Segíts, meg, emberiség!

S az eső kristály-páfrányai alatt,
mint celofán-ösállatok:
nylon-köpenyek, gumikabátok,
átlátszó műanyag-zsákok
zizegnek, zörögnek, izzanak.

Gyíkbőrbe bújít asszonyok,
kigyóbőrbe bújít férfiak.

És éhesek.
És szomjasak.

Kék, zöld, sárga, piros arccal
tolonganak.

Ki tudja, hogy itt vacogva állok?
Kinek vegyek most virágot?
Hol vannak a jóbarátok?
Ki hallja meg, ha kiáltok?

Nézem az esőt
téged keresve.
Hívlak kékülő szavakkal.

És piros, sárga, zöld
fényvonalakkal
óriás söröskorsót
rajzol az esőbe az este.
Megszületik az elmúlásba esve.

Aranykorsóban arany-sör pözegek,
aranykorsó okád villany-fűrtöket.
Csurog a nyálkás kövezetre
a foszforhab, villanyfoszfor.

Hová megyek?
Mit énekelek?

"Ments meg uram engem a gonosztól!"

A harmadik napon a legnehezebb, a harmadikon.
El kéne szaladni.
Itt kéne maradni.

Ögyelgek a villanyórhoban.
Bár ordítóznék, mint a gyerek, aki valamit szeretne,
ordítóznék, de mindenki kinevetne.
És fölmásznék rád villany-érháló-Magyarországon,
feküdnék neon-agyadon.
hogy lássák az átsugárzott bordák
között megdagadt szívemet.
Amely tied.

De nem szabad. De nem lehet.

A harmadik napon a legnehezebb, a harmadikon.

Én nem kiáltok,
nem mondok átkot,
csak állok az esős szívárvány-vadonban,
szájamból nagyanyám szava lobban:
"Ments meg uram az Egyszarvú lótót, a Négymellű madártól,
ments meg uram az Pikkelyes kostól, a Vonító virágról,
ments meg uram az Ugató békától, a Patás anyagtól,
ments meg uram engem, ments meg a gonosztól!"

De kinek motyogok, kinek beszéllek?
Kit ment én a haláltól az éneket?
Hiszen én istent nevetve megtagadtam,
tövös-ággal vertem agyékát, s elszaladtam.
Lángomat isten-nagyra csavartam:
világ-rovarok perzselődnek benne hártás nyálazással,
zöld könny-sistergéllel, zöld buborékolással.
S most befonják fejemet
a piros, kék, zöld villany-gyökerek.
Villany-ember leomló lila szakála rámfolyik,
mint csápnyaláb-köteg fojtogat, beborít.

Csak te segíthetsz rajtam, jól tudom.
A harmadik napon a legnehezebb, a harmadikon.

Mit akarok?
Mit akartam?
Magamat szívembe kapartam,
mint akna-tűzben a föld-anyja
hasába a bozontos-arcú kis katona:
fölöttem fény-halálfejek,
fém-levelek,
kürötte rubint-szokókutak, lért-legyek,
hős-cseppkő-szakadékok, lüktető-eres liánok,
szívárvány-szemhéjak, forgó szemgolyó-virágok.

Mint embrió
kuporgok összecsavartan lüktető, véres dzsunglelemben:
ringatnak a lágyan-mozgó bordák,
verdes vér-zuhatagod sistersége,
a belek zsiros, fodros remegése,
hallgatom, hogy dolgozik, forr
a máj, a vese, a tüdő, a foszfor,
nyitott szemem látja belső éjdet,
s érzi átderengő testedet
tapogató-csáp-szemem.
Világűröm vagy, s mélytengerem.

Magam vagyok,
Veled vagyok.

Kék, sárga, zöld, piros eső zuhog.
Kiforognak a mélyből a fény-állatok.
S a villany-medúza-Magyarország,
s úszkál a tenger libeg fölöttem,
s tenger a világűr-medúza: a földgolyó
a tejút-öbölben.

Én elhiszem
hogy puha álcádat leveted,
megépuúl hited,
s arany-mozzók szárnyaid kibontod,
kigöngyölöd a nyálas, puha ragacsból,
kitinszerkezete megszikkadt, megszilárdul,
hártája megszárad, kifeszül,
hogy kilüktettség a kékeres lucskokból,
s az idő méhe csöndesen be térsz.
Mert tudom, hogy a sorsom a te sorsod.

Itt állok egyedül.
Ázott fejemet lehajtom.

A harmadik napon a legnehezebb, a harmadikon.
Csütörtök este van.
Nem átkozom magam.
Nem siratom.

S elindulok hazafelé, ázottan, életre-szántan,
a kék, zöld, piros esőben, a szocializmus korszakában.